Inspreken nav. raadsvoorstel vaststellen dierenwelzijnsbeleid.

25 maart 2025

Goedenavond allemaal.

Ik ben Tom Temmink, voorzitter van HSV de Steenkarper en naast mij Derk van den Born, voorzitter van HSV de Rietvoorn te Elst.

De reden waarom wij hier vanavond staan, is veroorzaakt door één woordje in het voorstel dat nu voorligt en dat is “vooralsnog”..

Voor de duidelijkheid, wij zijn heel blij dat jullie voornemens zijn om aan te sluiten bij de landelijke wet- en regelgeving, maar ons ontgaat de noodzaak van dat ene woord.

Hengelsport – wordt ***vooralsnog*** gezien als een maatschappelijke meerwaarde, zeker voor de jeugd. (Laatste alinea van punt 2, inleiding op pagina 2).

Laat ik beginnen om jullie mee te nemen in ons gedachtengoed en het beleven van deze mooie hobby.

Is bij jullie bekend dat onze twee verenigingen bij elkaar ruim 3000 leden hebben die allemaal regelmatig aan de waterkant te vinden zijn? En dat er landelijk gezien 1,7 miljoen mensen wel eens vissen? Ter vergelijk; na het voetbal is sportvissen de meest beoefende hobby van ons land.

Waarom is dit zo? Ik ga 40 jaar terug in de tijd. Ik was toen 7 jaar oud en ik mocht mee met mijn vader en mijn oom. Mijn vader viste echt zo af en toe en was vrij snel afgeleid door alle weidevogels om ons heen. Zijn hengeltje lag binnen afzienbare tijd op de kant en hij genoot van de wulpen en grutto’s, toen nog op grote schaal aanwezig. Mijn oom echter, een hele schuur vol met allerlei soorten voertjes, voor elk water en elke vis wat anders, was wat fanatieker. Elk weekend waren we wel aan de Berkel, de Schipbeek of het Twentekanaal te vinden, samen met mijn accent kunnen jullie nu wel raden waar mijn roots liggen..

Wat mij vooral is bijgebleven van die tijd en wat ik zelf altijd hoog in het vaandel heb gehouden, is het verzorgen van de gevangen vis. Want tja.. het vangen van zo’n vis is nu eenmaal wel de essentie van onze inspanning aan het water. Maar daarna werd mij zorgvuldig geleerd hoe je zo’n diertje met het grootste respect behandelt. Je schept een vis altijd met een nat net. Je pakt de vis met natte handen aan en je verwijderd het haakje zo voorzichtig mogelijk. Vervolgens laat je de vis voorzichtig weer in het water glijden.

Zo ging dat en zo gaat dat voor mij nog steeds. En met mij vrijwel alle andere vissers. En natuurlijk kennen we hier ook de excessen, de vissers die het voor de anderen verpesten. Binnen onze vereniging hebben we meerdere pas geslaagde controleurs die erop toezien dat er op een juiste manier gevist wordt.

Rotte appels zijn hun vispas kwijt en komen bij ons nooit meer aan het water.

Dus we controleren heel fanatiek op onze wateren. Er wordt gecontroleerd op de juiste documenten, maar ook op het netjes achterlaten van de plek. Er is de afgelopen jaren een hecht groepje vissers ontstaan die elkaar aanspreken en het ons melden als ze misstanden zien. Op deze manier zijn al deze mensen onze ogen en oren aan het water. Het zijn vaak niet de vissers

die allerlei rotzooi langs het water dumpen. Maar door onze aanwezigheid, ook ’s nachts, wordt het minder interessant om dit te doen.

Afgelopen weekend was het weer de landelijke opschoondag. Natuurlijk hebben we daar ook aan meegedaan. Met een man of tien hebben we al ons verenigingswater weer ontdaan van zaken die niet in de natuur thuis horen. Alles ligt er weer netjes bij.

Dus de term maatschappelijke meerwaarde lijkt mij zeer terecht. Denk hierbij ook aan het plaatsen van mindervaliden steigers, zodat deze mensen ook kunnen genieten van onze hobby en vooral veilig aan het water kunnen zitten. We zijn op dit moment bezig met het organiseren van een visdag voor senioren die in verzorgingshuizen zitten in onze gemeente. Het lijkt ons geweldig om deze mensen weer een keer een leuke dag buiten de deur te kunnen bezorgen, waar ze in een andere omgeving zijn en hun verhaal kunnen doen. We willen dit in kleine groepjes doen, zodat een ieder één op één aandacht en hulp krijgt.

Als laatste wil ik dan nog het belang noemen van het enthousiasmeren van onze jeugd. We zien binnen onze verenigingen ook een sterke groei van het aantal jeugdleden! We organiseren elk jaar meerdere wedstrijden aan ons water en de plekken zijn altijd allemaal bezet. Wij ondersteunen de kinderen met alles en wat dan opvalt (ook bij mijn eigen twee meiden die altijd meedoen) is dat ze twee en een half uur volledig gefocust aan het water zitten. Een mobieltje of een tablet lijkt even niet meer te bestaan. En als ze dan ook nog oog blijken te hebben voor de natuur om hen heen, dan wordt ik daar heel gelukkig van. Pappa! Is dat een fuut? Ja schat, goed gezien! Prachtig..

Dus inderdaad ook voor de jeugd een grote meerwaarde.

Maar als ik dan nog even voor me zelf praat, ik heb een drukke baan, ben veel onderweg en probeer veel mensen met monumenten te adviseren en verder te helpen met hun droomhuis. En soms is het gewoon allemaal even te veel.. Dan loopt het over en ziet mijn vrouw ook dat ik gewoon even naar de waterkant moet. En ik snap best dat als je jezelf nooit de kans hebt gegeven om dat te ervaren, je vissen saai zult vinden. Maar voor mij en vele anderen is dit de manier om even te ontsnappen aan de gekte van onze maatschappij. Heerlijk zitten, dichtbij de natuur, alles heel intens ervaren en opgeladen weer naar huis gaan. Ik denk de manier om een burn-out te voorkomen. Doe er jullie voordeel mee!!

Lang verhaal kort, wij zouden het op prijs stellen als het woordje vooralsnog weggelaten kan worden en wij met een gerust hart aan het water kunnen zitten.

Dank jullie wel.